

Jarní výlet do Hořic

Letošní zájezdový výlet nás zavedl do Podkrkonoší. Navštívili jsme podkrkonošský region ve východočeském kraji, konkrétně Miletín, Hořice, Jičín a Vesec u Sobotky.

Tyto naše výjezdy se vyznačují jednou nemilou skutečností - musí se brzy vstávat, protože odjezd autobusu je vždy naplánován z některého okraje města. A protože se Praha a její doprava neustále rozrůstá, vyjeli jsme z Černého Mostu. Přiznám se, že jsme tentokrát zlomili rekord ve výpravě z domova. Po selhání budíků jsme byli vypraveni včetně vyvenčení Vikinky v průběhu půl hodiny. A to jsme nebyli u autobusu zdaleka poslední!

Naše cesta přes Mladou Boleslav ubíhala rychle a poučení p. Dr. Sommera o kulinářských záležitostech, které nás na cílových místech čekají, nám usnadňovalo zapomenout na útrapy vstávání a dohánění autobusu. Vždyť komu by se nesbíhaly sliny při vyprávění o receptech na výrobu Miletínských modlitbiček a Hořických trubiček, a to jak domácích, tak i ze strojní pekárny (recepturu trubiček podle legendy do města přinesli napoleonští vojáci, kteří se vraceli z prohraného ruského tažení v r. 1812).

V Miletíně jsme měli štěstí - v obci se zrovna konalo každoroční jamboree skautů, a tak i autobus, již zaparkovaný na místě určeném pro návštěvy, musel uhnout slavnostnímu průvodu z cesty. V životě jsem neviděl tolik a tak starých skautů jako v Miletíně. Nicméně jsme měli možnost navštívit i rodný domek K. J. Erbena, nakoupit oboje konkurenční provedení modlitbiček a případně si dát i kávu v secesní cukrárně.

Cestou po trati "300 zatáček G. Havla" jsme potkali i průvod automobilových veteránů - samá miniaturní autíčka.

Hořice - město kamenné krásy - nás přivítaly poměrně příznivým vyjasněným výhledem, takže jsme z Masarykovy věže samostatnosti dohlédli i na Krkonoše a zasněženou Sněžku. Zato do vnitrozemí byl výhled zachmuřen, Pardubice zůstaly utajeny. Výtvoř hořické sochařské školy (známá odborná škola pro zpracování kamene - sochařsko-kamenická škola - byla v Hořicích založena v r. 1884, prošla jí řada známých umělců, např. Jan Štursa, Bohumil Kafka, Otakar Kubín a další) v Sochařském parku sklízely obdiv po celou dobu naší návštěvy. Je to místo setkávání sochařů z celého světa v době letních sochařských sympozií, jejichž výsledkem je unikátní sochařská galerie v přírodě. Poctivě jsme obešli vrch Gothard, Riegrův obelisk, Žižkův pomník i Smetanovy sady s nejstaršími díly našich předních sochařů vytvořenými z hořického pískovce v předminulém a minulém století. Ale ani ryze prozaické čerstvé hořické trubičky neuhnuily před naší návštěvou.

Jičín, kdysi hlavní Valdštejnova rezidence, přes pokročilou sobotní dobu neměl chybu. V kostele byl pohřeb a zároveň přijela svatba v kočáře s koňmi, tak bylo na co se dívat. Jenom se nám v kostele zapoměly některé účastnice zájezdu a měli jsme obavy, ke které skupině se přidaly. Ono přátelství s nebožtíkem nemusí být bez následků.

Přiznám se, že závěr prohlídky Jičína jsem absolvoval u kafička ve společnosti stejně naladěných spolupoutníků. Ono někdy, když je něčeho moc, bývá toho příliš.

Na konec cesty jsme dostali "bonbónek" od Jirky Sommera - navštívili jsme Vesec u Sobotky, který nás mile překvapil souborem dřevěných lidových staveb unikátních jak svým zpracováním tak i volným umístěním v terénu středověké vesnice. A to jsme ještě vynechali pro nedostatek času údolí Plakánku, je dobře si nechat něco na příště.

Příjezd do Prahy jsme zvládli v časných podvečerních hodinách.

Milan